

om, er kun en Omregulering af allerede til Stede værende Udgifter for Kommunerne. i det det paa det bestemteste er godtgjort, at der rundt omkring i hele Landet ydes en stor Mængde Tilskud til Hjælp for Sogneraadformændene. Her er egentlig kun Tale om at give Sogneraadene en lidt videre Myndighed end tidligere. Hidtil have de skullet spørge Amtsrådene om Tilladelse til hvert eneste ubethdeligt Beløb, som anvendes til dette Øjemed. Herester vil det efter Lovforslaget, som det foreligger, blive Sogneraadenes egen Sag, hvor meget de ville anvende, indtil et vist Maksimums Beløb. Det forekommer mig, at der ikke kan risikeres stort derved. Vi have nu i saa mange Aar brugt Landkommunalloven, at man vel tør gøre dette lille Skridt videre fra dens Begyndelse. Det har næppe været Lovgivningsmagtens Mening fra Begyndelsen af, som det ærede Medlem nævnte, at det kun skulde være Hensigten at bevilge Medhjælp til Formænd, som hverken kunne læse eller skrive. Jeg tror ikke, at man har set saa mørkt paa Forholdene eller anset den almindelige Oplysning blandt Landkommunernes Beboere for saa ringe, at man den Gang antog, at man som Regel vilde sætte Følg til at være Formænd for eller i det hele Medlem af Sogneraadene, som hverken kunde læse eller skrive. Jeg tror, det vilde være en Opmuntring netop til at vælge de dygtigste Mænd ind i Sogneraadene og saa dem til at interessere sig for Sogneraadets Sager, naar de kunne være nogenlunde brøstholdne med Hensyn til de Udgifter, som blive dem paalagte, thi det er nogenlunde givet, at Evnen til at kunne udrede Bidrag personligt staar i Forhold til den Dygtighed, som Manden er i Besiddelse af. Og naar det nu har vist sig næsten overalt, at Amtsrådene beredvillig ere gaaede til at give Tilladelse til at yde de Medhjælpssummer, der ere brugte, forekommer det mig, at der slet ingen Skade sker, hverken i den ene eller den anden Henseende, navnlig slet ikke i pekuniær Henseende, om man gaar til at lade Sogneraadene selv afgøre det, som hidtil Amtsrådene have haft Afgørelsen af. Jeg kunde maasse i saa Henseende med det ærede 3dje Medlem for 10de Kreds (Naben), der nys talte, være tilbøjelig til at mene, at Summen 15 Ore pr. Individ i Kommunerne adskillige Steder kunde være lidt høj, og det er i alt Fald et Punkt, der kunde tales nærmere om, men jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at man nu, i Betragtning af, at Tiden er saa langt fremrykket i Rigsdagssamlingen, skulde kunne gøre denne Ændring uden Udvalgs Med-

sættelse, for derved lettere at faa Lovten igennem endnu i denne Samling. Jeg vil derfor anbefale, at man arbejder videre paa Lovten uden Udvalgs Medsættelse.

Formanden: Spørgsmaalet om Udvalg — det gentager jeg — kommer først for senere.

Mourier-Petersen: Jeg maa dog hævde lige over for det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt), at det hidtil gældende, nu gældende Princip i vor Landkommunallovgivning om Uønnethed vil blive krænknet, vil blive brudt ved denne Lovbestemmelse. For saa vidt det ærede Medlem sagde, at det var allerede brudt, idet man fra mange eller flere — han nævnte nogle — Amtsråds Side havde forladt Bestemmelsen om, at Vederlaget skulde gives til Medhjælperen og ikke maatte ydes til Formanden selv, saa er det mig ubekendt. Jeg betvivler meget, at noget saadant finder Sted; det vil være uberettiget fra de Amtsråds Side, lige imod Ordene, saaledes som de staa i vor Kommunallov af 6te Juli 1867, hvor der yderligere staar, at der ikke skal gives noget Vederlag for de kommunale Hverv, følgelig heller ikke til Sogneraadformanden. Jeg ved, at der er Amtsråd, hvor der er truffet den Bestemmelse, at Amtsrådets Formand, uden at forelægge Sagen for Amtsrådet, kan afgøre disse Sager, naar Bevillingen holder sig inden for et vist Maksimum, men det er igen noget andet. Derimod tror jeg ganske bestemt, at selv om der ogsaa fra Amtsrådets Side er givet Sogneraadene „carte blanche“, saa at de kunne undlade at indgive Ansøgning, naar de holde sig inden for en bestemt Sum, saa er det med det udtrykkelige Forbehold, at Vederlaget skal gives til Medhjælperen og ikke til Formanden. — Den samme ærede 1ste Landstingsmand for 8de Kreds gav ogsaa nogle Eksempler paa, hvor forfærdeligt det kunde gaa til, at Folk maatte flygte ud af en Kommune for at blive fri for at være Formand. Jeg tror rigtignok, at flige Tilfælde høre til de rene Undtagelser; jeg kender — og jeg tror nok, at jeg tør sige, at jeg har en temmelig god Erfaring efter i ca. 30 Aar at have haft med kommunale Sager at gøre — mange Kommuner her i Landet, hvor den samme Formand er bleven genvalgt og har beklædt denne Post i en lang Række af Aar. Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Naben) omtalte ogsaa som en Mislighed ved den nuværende Tilstand, at Formanden ikke kunde tage til Medhjælper, hvem han vilde, f. Eks.